

Asia C-105/22

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

5.2.2022

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Naczelny Sąd Administracyjny (ylin hallintotuomioistuin, Puola)

Ennakkoratkaisupyyntön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

27.4.2022

Valittaja:

P.M.

Vastapuoli:

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie (Varsovassa sijaitsevan verohallinnon viraston johtaja, Puola)

VÄLIPÄÄTÖS

27.4.2021

Naczelny Sąd Administracyjny – –

– – [tuomioistuimen kokoonpano]

käsiteltyään 27.4.2021 pidetyssä

verojaoston ei-julkisessa istunnossa

P. M:n kassaatiovalitusta

**Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawien (Varsovassa sijaitseva
voivodikunnan hallintotuomioistuin, Puola)**

9.9.2020 antamasta

tuomiosta – –,

jossa kantajana on **P. M.**

ja jossa on kyse **Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie (Varsovassa sijaitsevan verohallinnon viraston johtaja, Puola)**

13.8.2019 tekemästä päätöksestä **nro – –**

asiassa, joka koskee **kieltäytymistä valmisteveron palauttamisesta**

päättää:

1) [SEUT] 267 artiklan perusteella esittää seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen Euroopan unionin tuomioistuimelle:

”Onko Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (konsolidoitu toisinto, EUVL 2012, C 326, 26.10.2012, s. 1) 56 artiklaa ja valmisteveron kertaluonteisuuden periaatetta tosiasiallisesta kulutuksesta kannettavana verona ja suhteellisuusperiaatetta tulkittava siten, että ne ovat esteenä 6.12.2008 annetun valmisteverolain (ustawa o podatku akcyzowym; Dz.U. 2020, järjestysnumero 722, muutoksineen) 107 §:n 1 momentin kaltaisen kansallisen säännöksen soveltamiselle siltä osin kuin sen mukaan verovelvolliselle ei voida palauttaa rekisteröidyn henkilöauton vientiin liittyvää valmisteveroa niin, että vero laskettaisiin suhteutettuna Puolan alueella tapahtuneen käytön keston.

2) – – [käsittelyn lykkääminen]

Perustelut

I. Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

1. Euroopan unionin toiminnasta tehty sopimus – –

56 artikla

Jäljempänä olevien määräysten mukaisesti kielletään rajoitukset, jotka koskevat muuhun jäsenvaltioon kuin palvelujen vastaanottajan valtioon sijoittautuneen jäsenvaltion kansalaisen vapautta tarjota palveluja unionissa.

Euroopan parlamentti ja neuvosto voivat tavallista lainsäätämisyjärjestystä noudattaen ulottaa tämän luvun määräykset koskemaan myös sellaisia palvelujen tarjoajia, jotka ovat kolmannen maan kansalaisia, mutta jotka ovat sijoittautuneet unioniin.

2. Sopimus Euroopan talousalueesta – –

36 artikla

1. Tämän sopimuksen määräysten mukaisesti sopimuspuolten alueella ei ole rajoituksia, jotka koskevat muuhun EY:n jäsenvaltioon tai EFTA-valtioon kuin palvelujen vastaanottajan valtioon sijoittautuneen EY:n jäsenvaltion tai EFTA-valtion kansalaisen vapautta tarjota palveluja sopimuspuolten alueella.

2. Erityismääräykset palvelujen tarjoamisen vapaudesta ovat liitteissä IX ja XI.

Kansallinen oikeus

6.12.2008 annettu valmisteverolaki (ustawa o podatku akcyzowym; Dz.U. 2019, järjestysnumero 864 muutoksineen)

107 §:n 1 momentti

Jokaisella, joka on saanut omistajan määräämisvallan sellaiseen henkilöajoneuvon, jota ei ole aiemmin rekisteröity Puolassa tieliikennettä koskevien säännösten mukaisesti ja josta on maksettu valmistevero Puolassa, ja joka toteuttaa ajoneuvon yhteisöluovutuksen tai vie maasta tämän henkilöajoneuvon, tai jos kyseinen luovutus tai vienti toteutetaan hänen nimissään, on oikeus valmisteveron palautukseen hakemuksesta, joka on esitettävä toimivaltaiselle verotoimiston johtajalle vuoden kuluessa siitä päivästä, jona kyseisen henkilöajoneuvon yhteisöluovutus tai vienti on toteutettu.

II. Tosiseikat

Asian käsittely verohallinnossa

- 1 P.M, joka harjoittaa liiketoimintaa nimellä N. (jäljempänä P.M.), pyysi Naczelnik Urzędu Skarbowego – – (– – verotoimiston johtaja, Puola) palauttamaan valmisteveroa BMW-merkkisen henkilöauton – – , valmistenumero – –, viennistä 5 983,00 Puolan zlotya (PLN). Asiassa todettiin, että P.M. oli tehnyt rahoitus- ja kirjanpitojärjestelmä Z:ssä numerolla – – rekisteröidyn yksinkertaistetun AKC-U -ilmoituksen yhteisöhankinnasta ja maksoi valmisteveron kyseistä hakemusta koskevan henkilöauton yhteisöhankinnasta.
- 2 Naczelnik Urzędu Skarbowego – – kieltäytyi palauttamasta P.M:lle edellä mainitun suuruista valmisteveroa edellä mainitun henkilöauton viennistä Norjaan. Viranomainen totesi nimittäin, että P.M. ei täyttänyt edellytystä siitä, että valituksenalaista ajoneuvoa ei ole aiemmin rekisteröity Puolan alueella tieliikennettä koskevien säännösten mukaisesti, sillä ajoneuvo oli rekisteröity kotimaassa 9.8.2017 eli ennen 7.3.2018 toteutettua vientiä.

Viranomaisen totesi, että ”ajoneuvon rekisteröintipäivä on ajoneuvon rekisteröintihakemuksen jättämisen jälkeen viran puolesta tehtävän väliaikaisen rekisteröinnin ajankohta. Väliaikainen rekisteröinti on osa rekisteröintiprosessia, jonka tarkoitus on ajoneuvon pysyvä käyttöönotto Puolan alueella”.

- 3 Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie pysytti 13.8.2019 tekemällään päätöksellä ensimmäisen asteen elimen päätöksen ja totesi samalla, että hänen mielestään P.M. ei täyttänyt myöskään edellytystä, jonka mukaan henkilöauton viejänä on oltava henkilö itse tai toinen henkilö hänen lukuunsa (kysymys jää kuitenkin unionin tuomioistuimelle esitetyn ennakkoratkaisukysymyksen kohteen ulkopuolelle).

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio

- 4 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie hylkäsi 9.9.2020 asiassa – – antamallaan tuomiolla kanteen, jonka P.M. oli nostanut Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie 13.8.2019 antamasta päätöksestä kieltäytyä valmiste- veron palauttamisesta.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että kyseisessä asiassa oikaisuviranomainen aivan oikein katsoi, että ei ollut perusteita palauttaa P.M.:lle valmiste- veroa henkilöauton viennistä, koska kaikki 6.12.2008 annetun valmiste- verolain (ustawa o podatku akcyzowym; Dz.U. 2019, järjestysnumero 864 muutoksineen; jäljempänä valmiste- verolaki) 107 §:n 1 momentissa tarkoitetut edellytykset eivät täyttyneet. Asian asiakirja- aineistosta nimittäin ilmenee, että ennen vientiä auto rekisteröitiin Puolassa tieliikennesäännösten mukaisesti, mikä oli syynä valmiste- veron palauttamisesta kieltäytymiselle käsiteltävässä asiassa.

Asian käsittely Naczelny Sąd Administracyjnyssä

- 5 P.M. riitautti edellä mainitun tuomion kokonaisuudessaan ja väitti, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut muun muassa Euroopan talousalueesta tehdyn sopimuksen (EYVL 1994, L 1, s. 3; jäljempänä ETA- sopimus) 8 artiklaa, 10 artiklaa, 13 artiklaa, 14 artiklaa, 15 artiklaa, 25 artiklaa, 36 artiklaa ja 37 artiklaa, luettuna yhdessä Tšekin tasavallan, Viron tasavallan, Kyproksen tasavallan, Latvian tasavallan, Liettuan tasavallan, Unkarin tasavallan, Maltan tasavallan, Puolan tasavallan, Slovenian tasavallan ja Slovakian tasavallan osallistumista Euroopan talousalueeseen koskevan sopimuksen, joka on allekirjoitettu Brysselissä 14.10.2003, ratifioimisesta 16.4.2004 annetun lain (ustawa o ratyfikacji Porozumienia w sprawie udziału Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej w Europejskim Obszarze Gospodarczym; Dz.U. 2004, Nr 130, järjestysnumero 1375) 1 §:n kanssa, luettuna yhdessä Puolan tasavallan perustuslain 9 §:n ja 87 §:n 1 momentin kanssa, soveltamalla niitä virheellisesti, toisin sanoen jättämällä soveltamatta niitä asiassa valmiste- verolain 107 §:n 1 momentin sijasta, mistä seuraa tavaroiden ja palvelujen

vapaan liikkuvuuden periaatteiden, valmisteveron kertaluonteisuuden periaatteen ja kulutukseen kohdistumisen periaatteen sekä suhteellisuusperiaatteen ja syrjimättömyyden periaatteen loukkaaminen, kun on rajattu kielletyllä tavalla verovelvolliset, jotka voivat pyytää valmisteveron palauttamista yhteisöluovutuksesta tai henkilöauton viennistä.

Tämän valitusperusteen tueksi P.M. totesi muun muassa, että kieltäytyminen palauttamasta valmisteveroa viedystä ajoneuvosta niin, että vero suhteutettaisiin Puolan alueella tapahtuneen käytön kestoon (kulutusaika), loukkaa EUT-sopimukseen perustuvaa tavaroiden ja palvelujen vapaan liikkuvuuden periaatetta (tässä kaupassa) ja on ristiriidassa valmisteveron kertaluonteisuuden periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen kanssa. Jos kyseistä valmisteveroa ei nimittäin palauteta myyjälle Puolan alueella, vero siirtyy maksettavaksi ulkomaiselle luovutuksensaajalle, jonka on tämän valmisteveron lisäksi maksettava myös toinen valmistevero omassa kotimaassaan. Tämä johtaa tietenkin ajoneuvon hinnan perusteettomaan korottamiseen ja puolalaisen myyjän kilpailukyvyyn jyrkkään heikentymiseen tällaisen ajoneuvon myynnissä ulkomaisille markkinoille ja loukkaa siten kaupan yhdenvertaisuuden periaatetta.

Edellä esitetyn johdosta P.M. vaati kumoamaan kyseisen tuomion kokonaisuudessaan ja hyväksymään hänen kanteensa tai toissijaisesti kumoamaan kyseisen tuomion kokonaisuudessaan ja palauttamaan asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen.

III. Ennakkoratkaisupyyntöön esittämisen syyt

- 6 Naczelný Sąd Administracyjny mielestä P.M:n kassaatiovalituksen ratkaiseminen edellyttää, että unionin tuomioistuin vastaa kysymykseen, joka koskee Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen [– –; jäljempänä SEUT] 56 artiklan tulkintaa ja soveltamisen periaatteita, valmisteveron kertaluonteisuutta tosiasiallisesta kulutuksesta kannettavana verona ja suhteellisuusperiaatetta. Kassaatiovalituksessa esitettiin valitusperuste, jonka mukaan on rikottu ETA-sopimuksen 8 artiklaa, 10 artiklaa, 13 artiklaa, 14 artiklaa, 15 artiklaa, 25 artiklaa, 36 artiklaa ja 37 artiklaa, joiden säännöt, ja erityisesti 36 artiklan ja 37 artiklan säännöt, on ilmaistu myös SEUT 56 artiklassa ja SEUT 57 artiklassa.

Neuvosto ja komissio hyväksyivät silloisten Euroopan yhteisöjen puolesta ETA-sopimuksen 13.12.1993; aineellisena oikeusperustana käytettiin ETY:n perustamissopimuksen 238 artiklaa (josta on tullut SEUT 217 artikla).

- 7 SEUT 267 artiklan mukaan silloin, kun perussopimusten tulkinnasta ja unionin toimielimen, elimen tai laitoksen säädöksen pätevyydestä ja tulkinnasta koskeva kysymys tulee esille sellaisessa kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävänä olevassa asiassa, jonka päätöksiin ei kansallisen lainsäädännön mukaan saa hakea muutosta, tämän tuomioistuimen on saatettava kysymys Euroopan unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi.

Ennakkoratkaisukysymys

- 8 Käsitellessään kassaatiovalitusta nyt esillä olevassa asiassa *Naczelny Sąd Administracyjny* on epävarma valitusperusteesta, jonka yhteydessä nousee esiin se, että valmisteverolain 107 §:n 1 momentilla loukataan tavaroiden ja palvelujen vapaan liikkuvuuden periaatetta (kaupassa), joka on vahvistettu SEUT 56 artiklassa (ETA-sopimuksen 36 artiklassa), jossa kielletään muiden jäsenvaltioiden toimijoiden syrjintä ja kaikki muut rajoitukset, jotka estävät palvelujen tarjoamisen vapauden käyttämisen, vaikeuttavat sitä tai tekevät siitä vähemmän houkuttelevaa.

Erityisesti epäilyksiä herättää se, aiheuttaako tällainen säännös (valmisteverolain 107 §:n 1 momentti) sen, että kotimaisista elinkeinonharjoittajista, jotka vievät henkilöautoja kolmansiin maihin (ja jotka toteuttavat myös niiden yhteisöluovutuksia), tulee vähemmän kilpailukykyisiä tällaisia ajoneuvoja vieviin (tai yhteisöluovutuksia toteuttaviin) unionin muiden jäsenvaltioiden elinkeinonharjoittajiin nähden siksi, että pelkkä viedyn henkilöauton rekisteröinti Puolassa estää maksetun valmisteveron palautuksen heille edes niin, että vero suhteutettaisiin auton Puolan alueella tapahtuneen käytön keston.

Epäilyksiä herättää myös se, eikö valmisteverolain 107 §:n 1 momentin kaltainen säännös ole ristiriidassa valmisteveron kertaluonteisuuden periaatteen ja sen kanssa, että kyseistä veroa kannetaan tosiasiallisesta kulutuksesta, sekä suhteellisuusperiaatteen kanssa siksi, että se estää verovelvollista saamasta palautusta aiemmin rekisteröidyn henkilöauton maastaviennistä kannettavasta valmisteverosta edes niin, että vero suhteutettaisiin auton Puolan alueella tapahtuneen käytön keston.

- 9 Henkilöautot eivät ole valmisteveron alaisia tuotteita, mutta siitä huolimatta niistä on kannettava Puolassa valmisteveroa. Tällaisen asiantilan oikeudellinen perusta on muun muassa valmisteveroja koskevasta yleisestä järjestelmästä ja direktiivin 92/12/ETY kumoamisesta 16.12.2008 annetun neuvoston direktiivin 2008/118/EY (EUVL 2009, L 9, s. 12) 1 artiklan 3 kohdan a alakohta, jossa säädetään suoraan, että jäsenvaltiot voivat kantaa veroja muista tuotteista kuin valmisteveron alaisista tavaroista edellyttäen, että se ei johda rajamuodollisuuksien käyttöönottoon jäsenvaltioiden välisessä kaupassa.

Tällainen vero ei ole yhdenmukaistettu valmistevero, mutta sen käyttöönoton ja kantamisen periaatteiden on oltava valmisteveron perusteen määrittämistä, veron määrän laskentaa, verovaateen täytäntöönpanokelpoisuutta sekä veron valvontaa ja palauttamista koskevien verosääntöjen mukaisia.

Kuten unionin tuomioistuimien totesi 27.6.2006 antamassaan määräyksessä *van de Coevering* (C-242/05, EU:C:2006:430), moottoriajoneuvojen verotusta ei ole yhdenmukaistettu, joten jäsenvaltiot saavat vapaasti käyttää verotusvaltaansa ajoneuvojen alalla, kunhan ne tätä toimivaltaansa käyttäessään noudattavat

yhteisön oikeutta (tuomio 21.3.2002, Cura Anlagen GmbH v. Auto Service Leasing, C-451/99, EU:C:2002:195, 40 kohta).

- 10 Puolassa peritään henkilöautoista valmistevero yhden kerran: veroa on suoritettava yhteisöhankinnasta, maahantuonnista ja sellaisen henkilöauton ensimmäisestä mynnistä, jota ei ole rekisteröity Puolassa. Periaatteessa seuraavasta mynnistä ei suoriteta valmisteveroa.
- 11 Valmisteverolain 107 §:ssä säädetään sellaisista henkilöautoista maksetun valmisteveron palautuksista, jotka viedään seuraavaksi toiseen jäsenvaltioon tai viedään maasta.

Valmisteverolain 107 §:n sanamuodon mukaan oikeus palautukseen on jokaisella, joka on saanut omistajan määräämisvallan henkilöajoneuvoon, jos kyseisestä autosta on maksettu valmistevero Puolan alueella. Palautukseen on siis oikeus riippumatta siitä, onko valmistevero maksettu ensimmäisestä mynnistä Puolan alueella, yhteisöhankinnasta vaiko maahantuonnista. Palautuksen perusedellytys valmisteveron maksamisen lisäksi on se, että henkilöauton vienti Puolan alueen ulkopuolelle on vahvistettu.

Palautusoikeutta ei kuitenkaan ole, jos auto on aiemmin rekisteröity 20.6.1997 annetun tieliikennelain (prawo o ruchu drogowym; Dz. U. 2020, järjestysnumero 110, muutoksineen; jäljempänä tieliikennelaki) säännöksissä tarkoitetulla tavalla. Käytännössä tämä sulkee pois oikeuden valmisteveron palautukseen niistä ajoneuvoista, jotka on rekisteröity ennen maastavientiä, siinäkin tapauksessa, että kyseessä olisi tieliikennelain 74 §:ssä tarkoitettu väliaikainen rekisteröinti (esimerkiksi ajoneuvon viemiseksi ulkomaille).

On otettava kuitenkin huomioon, että kyseistä edellytystä on tulkittava valmisteveron kulutuksen kohdistumisen periaatteen mukaisesti, ei tieliikennelain säännöksiin perustuvien ajoneuvojen rekisteröintiä koskevien periaatteiden mukaisesti. Näin ollen olisi katsottava, että itse henkilöauton rekisteröinnin ei pitäisi olla este valmisteveron palautukselle, jos kyseinen henkilöauto ei ollut eikä ole tarkoitettu kulutukseen Puolan alueella.

- 12 Vaikka oletettaisiinkin, että rekisteröintiin olisi rinnastettava ajoneuvon käytön alkaminen Puolan alueella, ja käyttö olisi luonteeltaan ainoastaan väliaikaista siihen asti, kunnes henkilöauto viedään Puolan ulkopuolelle, niin vaikuttaa olevan SEUT 56 artiklan (EUT-sopimuksen 36 artiklan) ja valmisteveron, joka on tosiasiallisesta kulutuksesta perittävä vero, kertaluonteisuuden periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen vastaista, että valmisteveron maksaneelta verovelvolliselta viedään kokonaan mahdollisuus saada vero takaisin siksi, että valmisteveron osittaisesta (suhteutetusta) palautuksesta ei ole säännöstä, joka huomioisi auton käytön keston (rekisteröinnin) Puolan alueella.

Jos nimittäin henkilöauton käyttö (kulutus) ei rekisteröinnistä huolimatta tapahdu Puolan alueella tai se on lyhytaikaista, valmisteveron kantaminen tästä autosta täysimääräisenä Puolassa vaikuttaa olevan ristiriidassa paitsi tavaroiden

verottamista kulutuspaikassa koskevan periaatteen vaan myös periaatteen, joka koskee tavaroiden – tässä tapauksessa henkilöautojen – vapaata liikkuvuutta Euroopan unionin sisällä yksittäisten jäsenvaltioiden välillä sekä kaupassa kolmansien maiden kanssa.

- 13 Kuten unionin tuomioistuin totesi 27.6.2006 antamassaan määräyksessä van de Coevering (C-242/05, EU:C:2006:430), kansallinen lainsäädäntö, jossa säädetään sellaisen veron maksamisesta, jonka määrää ei ole suhteutettu ajoneuvon käyttöön asianomaisessa jäsenvaltiossa, vaikka sillä pyritään lailliseen perustamissopimuksen mukaiseen tavoitteeseen, on vastoin EY 49–EY 55 artiklaa silloin, kun sitä sovelletaan toisesta jäsenvaltiosta vuokrattuihin ja siellä rekisteröityihin ajoneuvoihin, joita ei ole tarkoitus käyttää vakinaisesti pääasiassa ensimmäisen jäsenvaltion alueella, eikä niitä tosiasiasa käytetä vakinaisesti pääasiassa siellä, paitsi silloin, kun sen tavoitetta ei voida saavuttaa ottamalla käyttöön ajoneuvon käytön kestoon mainitussa jäsenvaltiossa suhteutettu vero (29 kohta).

Vaikka kyseinen tuomio koski autojen vuokraamista, se ei tarkoita, ettei siinä ilmaistua periaatetta, joka viittaa tarpeeseen säilyttää valmisteveron kaltaisen veron oikeasuhteisuus auton käytön kestoon nähden asianomaisessa jäsenvaltiossa, voitaisi soveltaa auton myyntiin.

- 14 Tässä yhteydessä on otettava huomioon, että sen jälkeen, kun auto on viety toiseen jäsenvaltioon tai kolmanteen valtioon, sitä rasittavat periaatteessa paikalliset kulutusverot tai luonteeltaan Puolan valmisteveroa muistuttavat maksut, mikä voi silloin, kun Puolassa valmisteveroa ei palauteta, viitata valmisteverotuksen kertaluonteisuuden periaatteen loukkaamiseen. Tämä johtaa tietenkin ajoneuvon hinnan korottamiseen ja puolalaisen myyjän kilpailukykyyn vakavaan heikentymiseen myytäessä tällainen ajoneuvo ulkomaalaisille markkinoille, ja loukkaa siten kaupan yhdenvertaisuuden periaatetta, minkä esteenä SEUT 56 artikla (ETA-sopimuksen 36 artikla) on. Näin ollen epäilyksiä herättää se, eikö valmisteverolain 107 §:n 1 momentin kaltainen säännös, josta johtuu se, että jokainen viedyn henkilöauton rekisteröinti Puolassa (jopa väliaikainen) estää verovelvollista saamasta maksetun valmisteveron palautusta edes niin, että vero suhteutettaisiin auton Puolan alueella tapahtuneen käytön kestoon, merkitse, että vastoin SEUT 56 artiklaa (ETA-sopimuksen 36 artiklaa) kotimaisista elinkeinonharjoittajista, jotka vievät henkilöautoja kolmansiin maihin (ja jotka toteuttavat myös niiden yhteisöluovutuksia), tulee vähemmän kilpailukykyisiä muiden unionin jäsenvaltioiden elinkeinonharjoittajiin nähden, jotka vievät tällaisia ajoneuvoja (tai toteuttavat yhteisöluovutuksia), ja eikö siitä aiheudu näin ollen palvelujen tarjoamisen vapauden rajoittaminen henkilöautokaupassa.
- 15 Käsiteltävässä asiassa P.M. väittää tältä osin, että käsiteltävän asian kaltaisessa tilanteessa, kun henkilöauton käytön kesto sen valtion alueella, jossa valmistevero on maksettu, on vähäinen suhteessa auton koko käyttöaikaan ja käyttöikänsä, maksetun valmisteveron osittaisenkin palautuksen epäminen häneltä loukkaa edellä mainittuja periaatteita, kun ei ole riitaista se, että auto on viety Euroopan

unionin alueen ulkopuolelle. Ei ole nimittäin mitään perusteita sille, että toimijalla, joka maahantuonnin jälkeen on vienyt henkilöauton Puolan ulkopuolelle (mukaan luettuna sen vienti kolmansiin maihin), oli velvollisuus maksaa koko valmistevero ainoastaan siksi, että kyseinen auto on rekisteröity, riippumatta kyseisen rekisteröinnin luonteesta ja ajoneuvon käytön (kulutuksen) kestosta Puolan alueella.

P.M. väittää tältä osin ETA-sopimuksen 36 artiklan ja 37 artiklan rikkomista koskevan valitusperusteen asiayhteydessä, että tämän sopimuksen sopimuspuoli on myös Norja, jonne kyseinen auto vietiin ja jossa sen tuonnista peritään Puolan valmisteveron kaltainen kulutusvero. Jos kyseistä valmisteveroa ei nimittäin palauteta myyjälle Puolan alueella, vero siirtyy maksettavaksi ulkomaiselle luovutuksensaajalle, jonka on tämän valmisteveron lisäksi maksettava myös toinen valmistevero omassa kotimaassaan, mikä on ristiriidassa valmisteverotuksen kertaluonteisuuden säännön kanssa ja johtaa ajoneuvon hinnan perusteettomaan korottamiseen sekä puolalaisen myyjän kilpailukyvyyn heikentymiseen myydessä tällainen ajoneuvo ulkomaisille markkinoille, ja loukkaa siten kaupan yhdenvertaisuuden periaatetta.

- 16 Näin ollen nyt käsiteltävän asian kaltaisessa tilanteessa vaikuttaa siltä, että täysimääräisen valmisteveron kantaminen verovelvolliselta on vastoin tavaroiden ja palvelujen vapaan liikkuvuuden periaatetta (SEUT 56 artikla, ETA-sopimuksen 36 artikla), tämän veron kantamista tosiasiallisesta kulutuksesta koskevaa (kertaluonteisuuden) periaatetta sekä suhteellisuusperiaatetta siltä osin kuin valmisteverolain 107 §:n 1 momentin säännöksessä ei säädetä auton, joka on tuotu maahan, rekisteröity ja sen jälkeen viety Puolasta, osalta veroa (valmisteveron suhteellista palautusta), joka olisi suhteutettu sen käytön kestoon Puolan alueella.
- 17 Tässä asiassa ei tietenkään ole kyse niiden sääntöjen täsmentämisestä, joita jäsenvaltion olisi noudatettava tällaisen määräsuhteisen palautuksen määrittämisessä, vaan lähtökohtaisesti vaikuttaa siltä, että valtio voi määrittää sellaiset arviointiperusteet, jotka takaisivat tämän säännöksen sellaisen tavoitteen toteuttamisen, joka olisi varmistaa verovelvolliselta kannettavan valmisteveron oikeasuhteisuus ajoneuvon Puolassa tapahtuvan käytön kestoon nähden, mikä olisi samalla tavaroiden ja palvelujen vapaan liikkuvuuden periaatteen (SEUT 56 artikla, ETA-sopimuksen 36 artikla) ja tämän veron kantamista tosiasiallisesta kulutuksesta koskevan periaatteen (kertaluonteisuuden periaate) mukaista, ja samanaikaisesti sellaisten edellytysten vahvistamisessa, jotka takaisivat veropetosten torjumisen ja estämisen.
- 18 Edellä esitetyt SEUT 56 artiklan (ETA-sopimuksen 36 artiklan) tulkintaan liittyvät valmisteveron kertaluonteisuuden periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen herättämät epäilyt tukevat alussa esitetyn ennakkoratkaisukysymyksen esittämistä unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisun saamiseksi.
- 19 Tämän johdosta ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin SEUT 267 artiklan perusteella lausui kuten tämän päätöksen päätösoosan 1 kohdasta ilmenee.

– – [käsittelyn lykkääminen]

TYÖASIAKIRJA